

The interconnection of the logistics approach with operational management is also important. This interaction determines the efficiency of production processes, product quality, and the overall success of the enterprise. In this context, logistics is not just a service that delivers goods, but a strategic partner that identifies and implements optimal solutions to maintain a high level of competitiveness and meet market needs.

The logistics approach is not just a concept in today's business environment, but a complex management philosophy that has transformed the way we produce and deliver goods and services. In a world where speed, accuracy, and efficiency are essential, the logistics approach is becoming a key factor in the success of businesses in all industries. It helps to optimize the management of material, financial and information flows from the initial production to the completion of a product or service on the market.

The logistics approach is not only a set of practical methods but also a conceptual framework that involves the integration of various aspects of production and business processes. It is based on the principles of efficiency, readiness for change, customer focus, and the use of advanced information technologies.

Thus, the logistics approach in modern management is recognized as an integral part of the strategic success of an enterprise. It is distinguished by its versatility and profound impact on all stages of the product life cycle, from the initial production phase to the final delivery to the consumer. The essence of the logistics approach is the systematic planning and organization of all elements of the supply chain to achieve efficiency and competitiveness. Interaction with operational management helps to implement strategies aimed at optimizing production and supply, and to take into account the human factor in the management process. This approach becomes the basis for the successful functioning and development of organizations in the modern business environment.

УДОСКОНАЛЕННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД НА ОСНОВІ ПРОЦЕСНОГО ПІДХОДУ

О. О. РУДАЧЕНКО, д-р екон.наук, проф.

В. ГЕРАСИМЕНКО, студент 2 курсу

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

В рамках політики децентралізації, що, наразі, активно проводиться в Україні територіальні громади (ТГ) отримали економічну самостійність, отже, повною мірою стало нести відповідальність за результати своєї підприємницької діяльності. Інакший характер набувають функції планування ТГ. Територіальні громади тепер у праві самостійно формувати цілі та завдання, стратегію та план розвитку, займатися пошуком ресурсів задля досягнення поставленої мети. Усі вищезгадані аспекти вимагають значного розширення сфери управління. На керівництво ТГ покладається більший рівень відповідальності порівняно з функціонуванням їх у плановій економіці – обсяг робіт збільшується, характер

виконуваних робіт ускладнюється, з'являється необхідність використовувати творчий підхід при прийнятті рішень, а також займатися науковими дослідженнями та ставити експерименти [1]. До професіоналізму управлінської ланки в ринковому середовищі менеджмент пред'являє дедалі більше вимог.

Так під управлінням ТГ розуміється управління системою їх бізнес-процесів [2]. Мета процесного підходу полягає у формуванні горизонтальних зв'язків та зменшення кількості вертикальних зв'язків [3]. Дана методика орієнтована на отримання ефективних результатів у стислі терміни.

Формування системи керування, що забезпечує високий рівень ефективності та конкурентоспроможності, а також стійке становище на ринку було і залишається актуальним завданням. Управлінська система, як сукупність установок та інструментів формування, удосконалення та підтримання життєдіяльності громад, що пройшла процес еволюції у чотири етапи [4]:

1. Постфактумне управління, тобто управління на основі контролю над виконанням. На цьому етапі майбутнє сприймається як повторення минулого. Для управління використовуються довідники та інструкції, а основним інструментом є фінансовий контроль.

2. Екстраполятивне управління, тобто управління майбутнім на основі передбачень даних із минулого. На цьому етапі складаються поточні бюджети та бюджети капіталовкладень. Великої уваги приділяється довгостроковому плануванню.

3. Стратегічне управління, тобто управління на основі передбачення змін, причому передбачувані лише проблеми та нові можливості. На цьому етапі активно займаються стратегічним плануванням та вибором стратегічних позицій.

4. Гнучке керування або керування на основі екстрених рішень. Даному етапу характерне управління на основі ранжування стратегічних завдань за умов несподіваних подій.

Отже, у сучасній управлінській практиці широке застосування знаходять системи перших трьох типів – постфактумне, екстраполятивне та управління на основі передбачення змін (стратегічне планування).

Таким чином, слід зазначити, що перевага від використання процесно-рольового підходу насамперед полягає у збільшенні продуктивності праці. Кожен працівник громади знає список завдань, які на нього покладені, усвідомлює зону власної відповідальності. Процесне управління наголошує на прозорості діяльності в територіальних громадах. У процесі впровадження процесного підходу створюються спеціальні документи – регламенти. Вони дозволяють відстежувати порядок виконання процесів, і навіть результати їх виконання. Крім цього завдяки використанню процесного підходу підвищується якість життя мешканців громади.

Список використаних джерел:

1. Dymchenko O., Smachylo B., Rudachenko O., Shkurupiy K. Entrepreneurial component in forming financial capacity of territorial communities of Kharkiv region. *Municipal Economy of Cities*, 2022. 5(172), pp. 31–35.

2. Метеленко Н. Сучасні аспекти децентралізації та розвиток процесу об'єднання територіальних громад. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2019. №78. С.104-107.

3. Ляшенко Р.В. Основні підходи до управління в бізнесі / Р.В. Ляшенко // *Молодий вчений*. – 2018. – № 12 (64).

4. Єпіфанова І. Ю., Болотнов Д. Г. Місце стратегії в системі антикризового управління підприємствами. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2022. № 3. С. 335-338

ПРИРОДНО-РЕСУРСНІ АКТИВИ ЯК ІНСТРУМЕНТИ ПРОСТОРОВОГО РОЗВИТКУ ТА ФАКТОРИ ЯКОСТІ ЖИТТЯ

Д. В. КЛИНОВИЙ, к.е.н., с.н.с., доц.

Інститут демографії та проблем якості життя Національної академії наук України

І. О. ПЕТРОВСЬКА, к.е.н., с.н.с., доц.

Таврійський національний університет імені В.І.Вернадського

З позицій актив-орієнтованого підходу, територіальні одиниці являють собою унікальне поєднання природно-ресурсного потенціалу, виробництва, населення і різноманітних інших ресурсів, які розглядаються як активи розвитку цього територіального утворення, за рахунок яких формується високоефективна територіальна економіка зі своїми ключовими компетенціями і місцем в економічній системі держави і світу.

У забезпеченні просторового розвитку та якості життя населення природним ресурсам належить первинне місце по відношенню до всіх інших видів капіталу, оскільки саме вони, наряду з іншими компонентами територіального багатства – людським, виробничим, фінансовим капіталом тощо є першоосною для формування і функціонування територіального господарського простору, виконуючи ряд важливих функцій у системі територіальної економіки як інструменти просторового розвитку (рис. 1).

Насамперед, вони створюють середовище життєдіяльності для інших продуктивних сил як компоненти довкілля територіального утворення. У такому випадку на перший план виходить екологічна цінність природних ресурсів, як компонентів довкілля, а критерієм ефективності цього процесу є максимальне збереження ознак довкілля як цілісної екосистеми.

У другому випадку, коли природно-ресурсні активи виступають безпосередньо у якості ресурсів економічного розвитку, критерієм ефективності такого їх використання є максимальна віддача від природно-господарської системи на вкладений у неї капітал. При цьому основною ознакою природного ресурсу, яка характеризує його як актив, є ефективно використаний природно-ресурсний потенціал, реалізований у вигляді застосовуваних тим чи іншим способом у промисловому, сільськогосподарському виробництві та в інфраструктурі природної сировини та інших продуктивних сил природи, за